

Arrest

nr. 180 165 van 23 december 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. KÖSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Abgal-subclan te behoren van de Hawiye-familieclan. U bent geboren op 8 augustus 1987 in de stad Mogadishu, wijk Karaan. U bent op 20 mei 2007 gehuwd met Deqo Abdullahi Abdi en u heeft vier kinderen. Sinds het jaar 2004 was u leraar in de Koranschool, gelegen in de wijk Karaan. Uw oom, Ahmed Hussein Abdulle, werkt als chauffeur voor de Somalische parlementsvoorzitter Mohamed Osman Jawari. In maart 2015 zijn er twee leden van de islamitische terreurgroep Al-Shabaab naar uw school gekomen.

Ze vroegen u om explosieven te plaatsen in de wagen van uw oom. U weigerde en zij vertrokken. Een week later kwamen ze langs bij u thuis. Ze vroegen u opnieuw om explosieven in de auto van uw oom

te plaatsen, en ze bedreigden u met de dood. U stemde toe uit angst. Na hun vertrek belde u uw oom op en stelde hem op de hoogte van de bedreigingen. Uw oom raadde u aan om niets te doen en u van niets aan te trekken. Twee dagen later kwamen de leden van Al-Shabaab opnieuw langs bij u thuis. Uw moeder opende de deur en ze schoten haar neer. U ontsnapte en vluchtte naar een huis van één van uw leerlingen. U belde uw oom op en u sprak met hem af. Hij bracht u naar het huis van een voor u onbekende familie. U verbleef er twaalf dagen. Ondertussen regelde uw vrouw uw vertrek. Op 10 april 2015 verliet u Somalië. U nam het vliegtuig naar Turkije, en reisde daarna door naar Griekenland. U werd in Griekenland negen dagen opgesloten in de gevangenis. Na uw vrijlating kreeg u het bevel het grondgebied binnen de zes maanden te verlaten. U kwam aan in België op 10 augustus 2015. U vroeg asiel aan op 11 augustus 2015.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier, dient er te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat u vreest te worden gedood door de islamitische terreurgroep Al-Shabaab. U verklaarde de neef te zijn van Ahmed Hussein Abdulle, de chauffeur van de parlamentsvoorzitter van het Somalische parlement (gehoorverslag CGVS, p.7 en p.18). **U kunt de problemen die u had met de terreurgroep Al-Shabaab echter niet aannemelijk maken.**

Vooreerst zijn uw verklaringen over uw eigen acties en handelingen na het bezoek van de leden van de islamitische terreurgroep Al-Shabaab, zeer onlogisch en weinig waarschijnlijk. Uw verklaringen omtrent uw reactie op het bezoek van de terreurgroep Al-Shabaab is weinig aannemelijk. U verklaarde dat twee leden van Al-Shabaab u opzochten in de Koranschool (gehoorverslag CGVS, p.18). Zij vroegen u om explosieven te plaatsen in de auto van uw oom, die voor de overheid werkt. U weigerde meteen. Zij kwamen een week later een tweede keer bij u langs. Deze keer bedreigden zij u met de dood indien u hun missie niet zou uitvoeren. Na deze tweede benadering belde u uw oom op om hem in te lichten. **Er dient opgemerkt dat de handelingen die u stelde, na het eerste bezoek van de leden van Al-Shabaab, zeer onlogisch zijn.** Zo is het zeer onlogisch dat u pas na de tweede benadering door Al-Shabaab naar uw oom zou bellen. Gevraagd wat de leden van Al-Shabaab allemaal tegen u gezegd hebben bij hun eerste bezoek, zei u dat u onmiddellijk nee zei, dat ze weggingen en dat ze een week later zijn teruggekeerd (gehoorverslag CGVS, p.22). Nogmaals gevraagd naar wat ze hebben gezegd de eerste keer dat ze u benaderden, antwoordde u dat zij zeiden dat u een kleine missie voor hen moest uitvoeren, dat ze wisten dat uw oom voor de parlamentsvoorzitter werkte, en dat u moest doen wat zij zeiden (gehoorverslag CGVS, p.23). U moest iets in de auto van uw oom plaatsen. U weigerde. Ze vroegen u of u wou sterven. U antwoordde dat het uw tijd zou zijn wanneer u stierf, maar dat u het [de missie] niet zou doen. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat reeds bij het eerste bezoek van de Al-Shabaab-leden een ernstige bedreiging werd geuit tegen uw oom en de parlamentsvoorzitter. Reeds bij de eerste benadering vragen zij u explosieven in de auto van uw oom te plaatsen, en voor hen een missie uit te voeren. Doch, u lichtte uw oom hierover niet in, en u belde hem pas nadat de leden van Al-Shabaab een tweede keer bij u langskwamen. Gevraagd om welke redenen u pas na het tweede bezoek van Al-Shabaab uw oom inlichtte, antwoordde u dat ze u de eerste keer niet hadden bedreigd, dat u had geweigerd en dat ze meteen weggingen, zodat **u dacht dat het opgelost was** (gehoorverslag CGVS, p.25). Nogmaals geconfronteerd met het feit dat het merkwaardig is dat u hem [uw oom] niet na de eerste keer al waarschuwde, en of u daar misschien een andere reden voor had, antwoordde u dat u echt dacht dat het gewoon jongeren waren die u probeerden bang te maken (gehoorverslag CGVS, p.26). U zei dat men soms telefoon krijgt van mannen die u bedreigen of bang maken en zeggen dat ze weten dat u voor de regering werkt en moet oppassen. Deze verklaring weet absoluut niet te overtuigen. Zij vroegen u immers explosieven te plaatsen in de auto van uw oom, hetgeen zeker als een ernstige dreiging kan worden beschouwd. Daarbij hebben zij u ook gevraagd of u wou sterven. U verklaarde eveneens uw hele leven in het district Karaan te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS, p.5) en ook drie jaar onder het bewind van de terreurgroep Al-Shabaab te hebben geleefd (gehoorverslag CGVS, p.13).

Dat u, wetende waar de terreurgroep Al-Shabaab toe in staat is, een dergelijk ernstige bedreiging afdoet als onbelangrijk, namelijk jongeren die u proberen bang maken, is danig onaannemelijk,

geeft allerm minst blijk van doorleefde ervaringen, en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Het is dan ook zeer onlogisch dat u uw oom niet onmiddellijk inlichtte, na het eerste bezoek van de Al-Shabaab leden.

Bovendien, is de reactie van uw oom, nadat u hem inlichtte over de dreiging die uitgaat van de terreurgroep Al-Shabaab, niet evenredig met de ernst van de dreiging. U vertelde dat u uw oom opbelde na het tweede bezoek van Al-Shabaab, toen ze bij u thuis langsgekomen waren (gehoorverslagen CGVS, p.18). Ze bedreigden u met de dood indien u hun missie niet zou uitvoeren. U stemde toe met hun plan uit angst. De volgende dag belde u uw oom (gehoorverslag CGVS, p.25). U vertelde hem dat de mannen van Al-Shabaab al twee keer bij u langs geweest waren. U vertelde dat ze heel serieus waren en dat ze u bedreigd hadden met de dood. Uw oom antwoordde echter – merkwaardig genoeg - dat u zich van niets moest aantrekken, dat u het zo moest laten en dat het goed ging komen. Gevraagd om welke redenen hij u zei zich van niets aan te trekken, omdat u had aangegeven dat het serieus was, en omdat u zelfs had toegestemd de missie uit te voeren, antwoordde u dat enkel u weet hoe serieus het was, maar dat hij dat niet kon weten omdat hij ver was, en dat iedereen voor zichzelf bang is (gehoorverslag CGVS, p.26). Nogmaals geconfronteerd met het feit dat zijn reactie nogal vreemd is, het ging immers over een bomaanslag in zijn eigen auto, antwoordde u opnieuw dat hij zei dat het een bedreiging was om u bang te maken, en wanneer u opnieuw aangaf dat het heel serieus was en dat u bang was, antwoordde hij dat u rustig moest blijven en dat ze heel vaak gewoon niets doen. Gevraagd of hij u heeft geholpen, zei u van niet, en dat hij u vertelde het zo te laten. U wist niet of hij het aan iemand anders heeft verteld. **Er dient opgemerkt dat de reactie van uw oom op uw inlichtingen geenszins logisch is. De leden van Al-Shabaab hadden immers tot twee maal toe aangegeven dat zij explosieven in de wagen van uw oom wouden plaatsen en ze hadden u met de dood bedreigd. Dat uw oom deze bedreigingen zou afdoen als onbelangrijk, is geenszins geloofwaardig.**

Daarenboven is het weinig aannemelijk dat u – of uw oom- de autoriteiten niet zouden hebben ingelicht over een mogelijk aanslag op de parlamentsvoorzitter. Gevraagd of u de gebeurtenissen heeft aangegeven bij de politie, antwoordde u dat er geen politie is in uw wijk. U vertelde dat er een plek is, dichtbij uw woonplaats, die Al-Cadala heet, waar niemand woont en waar Al-Shabaab meestal is (gehoorverslag CGVS, p.26-27). Geconfronteerd met het feit dat u eerder tijdens het gehoor reeds vertelde dat er een politiekantoor aanwezig is in het district Karaan (gehoorverslag CGVS, p.15) en gevraagd of zij u dan niet konden helpen, antwoordde u dat zij niets doen, zelfs al zegt u het tegen hen, en dat de regering enkel met 20 tot 30 auto's naar Karaan kan gaan, omdat Al-Shabaab ze anders zou vermoorden (gehoorverslag CGVS, p.27). Nogmaals geconfronteerd met het feit dat u weet had van een mogelijke bomaanslag op de voorzitter van het Somalische parlement, en dat iemand ze toch moet kunnen beschermen, antwoordde u dat ze eerst geld vragen, dat ze u zeggen u geen zorgen te maken, maar dat er dan niets gebeurt. **Het dient opgemerkt dat u de vragen over een mogelijke aangifte aan de politie ontwijkend beantwoordde. Dat u de politie niet zou inlichten over een dergelijk ernstige zaak – die een rechtstreekse bedreiging voor de Somalische parlamentsvoorzitter inhield – is danig onaannemelijk en doet verder afbreuk aan het door u geopperde asielrelaas.**

Verder is de reden, voor dewelke de terreurgroep Al-Shabaab u zou willen vermoorden, zeer onduidelijk. U vertelde dat u uw oom heeft ingelicht nadat ze een tweede keer bij u zijn langsgekomen (gehoorverslag CGVS, p.18). Twee dagen later kwamen zij een derde keer bij u langs met het doel u te doden. Nochtans had u bij het tweede bezoek aangegeven met hen in te stemmen en voor hen de missie uit te voeren. Bijgevolg is het heel vreemd dat zij u alsnog zouden willen vermoorden. U verklaarde namelijk dat de leden van Al-Shabaab geen burgers willen vermoorden, en dat ze enkel de hooggeplaatsten in de regering vermoorden, en dat u niet degene was die ze wouden, maar dat ze de parlamentsvoorzitter wouden (gehoorverslag CGVS, p.28). Gevraagd om welke redenen ze u dan toch zouden vermoorden, nadat u had gezegd met hen in te stemmen, verklaarde u dat u de missie ging volbrengen, en dat de missie niet zou lukken indien u zou weigeren, en dat ze u daarom willen vermoorden, omdat ze het niet zonder u kunnen, dat het niet zonder u zou lukken en dat ze u meteen vermoorden als u zou weigeren. Geconfronteerd met het feit dat het plan sowieso niet zou slagen indien ze u zouden vermoorden, antwoordde u dat ze u wouden vermoorden omdat ze boos waren, en dat ze iemand anders zouden zoeken als u dood bent. U zei dat u met hen enkel twee opties heeft: samenwerken of vermoord worden.

Het dient opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de redenen van Al-Shabaab om u te vermoorden, ontzettend vaag en onduidelijk zijn. U had immers bij het tweede bezoek ingestemd

om met hen samen te werken, bijgevolg is het zeer onlogisch van de leden van Al-Shabaab om u twee dagen later reeds te willen vermoorden. Gevraagd hoe Al-Shabaab dan te weten is gekomen dat u uw oom had ingelicht, antwoordde u dat ze de tweede keer, als ze u benaderden, reeds alles over u wisten, en dat ze u eigenlijk dan al wouden vermoorden, maar dat u met hen instemde, en dat u niet weet hoe ze erachter kwamen dat u uw oom had ingelicht (gehoorverslag CGVS, p.28). Deze verklaringen weten niet te overtuigen. **De acties die de leden van Al-Shabaab stellen zijn immers niet coherent.** Het is geenszins aannemelijk dat zij u alsnog zouden proberen vermoorden nadat u reeds met hen had ingestemd. Eveneens is het weinig aannemelijk dat zij reeds na twee dagen zouden weten dat u uw oom had ingelicht. Uw oom had de episode immers bestempeld als onbelangrijk. Hij had u aangeraden niets te doen, had gezegd dat zij u niets gingen aandoen en dat zij u gewoon wouden bang maken (gehoorverslag CGVS, p.25-26). Uw verklaringen, als ware de leden van Al-Shabaab op mysterieuze wijze op de hoogte kwamen van het feit dat u uw oom inlichtte, overtuigen niet.

Voorts zijn de verklaringen die u aflegde omtrent uw onderduikadres zeer weinig waarschijnlijk. U verklaarde van 29 maart 2015 tot 10 april 2015 (dus twaalf dagen) te zijn ondergedoken in een huis dat uw oom u had toegewezen. U verklaarde dat uw oom u naar een huis bracht in de wijk Sinai (gehoorverslag CGVS, p.29). Hij zei u daar te blijven en aan niemand iets te vertellen, ook niet tegen de mensen die in het huis verbleven. **Gezien u twaalf dagen in dit huis verbleef, kan er redelijkerwijs van u worden verwacht dat u tenminste iets kan vertellen over de bewoners van het huis, de relatie die ze hebben met uw oom en de handelingen die u heeft gesteld toen u twaalf dagen in het huis aanwezig was. U kan hier echter niets doorleefds over vertellen.** Immers, gevraagd wie de bewoners van het huis waren, antwoordde u dat het gewoon een familie was (gehoorverslag CGVS, p.26). Gevraagd wie de eigenaar was, zei u dat het gewoon de familie was, maar geen familie van uw oom. U wist niet hoe uw oom de familie kende, maar u dacht dat ze elkaar wel kenden. Uw oom zei tegen de familie dat u een gast was, dat u hier zou verblijven, en hij vertelde u dat u niets mocht zeggen tot hij u opnieuw kwam halen. Gevraagd of de familie u niets heeft gevraagd over hetgeen was gebeurd, antwoordde u dat u enkel zei dat het uw oom was en dat u van het platteland kwam. U was bang om hen de waarheid te vertellen omdat ze het zouden kunnen doorvertellen. Gevraagd hoeveel mensen in het huis aanwezig waren, zei u dat het een koppel en een zoon was (gehoorverslag CGVS, p.30). Gevraagd wat u deed in het huis, zei u dat u niets deed, dat u gewoon naar uw kamer ging. Gevraagd wat u deed op uw kamer, omdat u toch niet twaalf dagen niets kan doen, antwoordde u dat die twaalf dagen twee dagen leken voor u, en dat u heel erg bang was en niet kon slapen. U ging niet buiten, en u zei aan de bewoners van het huis dat u nieuw was, en dat u niet weet wat u buiten zou moeten doen. **Deze verklaringen zijn zeer opmerkelijk.** U heeft op geen enkele manier interesse getoond in deze familie bij wie u twaalf dagen verbleef. U vroeg hen – en uw oom – niet wie ze zijn, en wat hun relatie is met uw oom. **Uw complete onwetendheid hieromtrent, en uw onvermogen om nog maar enigszins te kaderen wat u zoal deed tijdens deze 12 dagen, en hoe u uw dagen vulde, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het door u beweerde onderduiken bij deze familie.**

Tenslotte dient opgemerkt dat de door u geopperde feiten met betrekking tot het inhoudelijk aspect van uw asielrelaas onwaarschijnlijkheden en vaagheden bevatten. Zo blijken de leden van Al-Shabaab steeds op de hoogte te zijn van uw persoonlijk leven, zonder dat u hiervoor enige verklaring kan geven. Ten eerste, is het niet duidelijk hoe zij op de hoogte waren van de familiale relatie tussen u en uw oom. Gevraagd hoe zij te weten kwamen dat u de neef was van Ahmed Hussein Abdulle, zei u vaagweg het ook uzelf af te vragen en dat die mensen [Al-Shabaab] alles weten (gehoorverslag CGVS, p.22). Ze zeiden dat u de gemakkelijkste persoon was voor de missie omdat u contact heeft met uw oom. Nochtans gaf u eerder tijdens het gehoor aan dat u niet zo veel contact had met uw oom, dat u hem niet vaak zag en dat u hem slechts twee à drie keer had gezien sinds hij voor de overheid werkte (gehoorverslag CGVS, p.19 en p.23), dus sinds 2013 (gehoorverslag CGVS, p.20). Ten tweede, kon u ook niet verklaren hoe de leden van Al-Shabaab überhaupt op de hoogte waren van het feit dat uw oom de chauffeur was van de parlementsvoorzitter. U zei hierover opnieuw heel vaag dat u het zichzelf ook nog steeds afvraagt, en dat u het ontkende, maar dat zij [Al-Shabaab] zeiden dat ze alles wisten (gehoorverslag CGVS, p.20). Ten derde, is het ook niet duidelijk om welke redenen zij u zouden aanspreken en niet uw oom zelf om de missie uit te voeren. Uw oom stond immers veel dicht bij de parlementsvoorzitter dan u. Gevraagd naar de reden hiervoor, antwoordde u dat ze uw oom niet kunnen bereiken, en dat ze steeds de gemakkelijkste weg zoeken om geen verdachte te hebben, en dat ze uw oom niet kunnen aanraken omdat hij altijd bij het huis van de parlementsvoorzitter is (gehoorverslag CGVS, p.24). Deze verklaring is heel vaag, en niet afdoende. U beweerde immers dat uw oom ook zelf een huis had, dat dicht bij het huis van de parlementsvoorzitter gelegen is (gehoorverslag CGVS, p.19).

Op die manier konden de leden van Al-Shabaab hem thuis hebben opgezocht, zelfs al brengt hij het meeste van zijn tijd bij de parlamentsvoorzitter door. Door u aan te spreken, die met hem niet veel in contact kwam, en zeker niet veel op bezoek ging, werken ze alles in de hand om hun plan te doen mislukken. Ten vierde, gaf u enkel ontwijkende antwoorden wanneer werd gevraagd hoe Al-Shabaab wist waar u woonde. U zei enkel dat ze u al eens hadden opgezocht, en dat ze daarom wisten waar u woonde (gehoorverslag CGVS, p.27). Wanneer nogmaals werd gevraagd hoe de leden van Al-Shabaab dan wisten waar u woonde wanneer ze u voor de tweede keer hadden benaderd, namelijk de eerste keer dat ze bij u thuis langskwamen, kon u op geen enkele manier een helder antwoord geven. U zei enkel dat ze precies alles weten, ook wie uw oom was en waar u les gaf, en dat u echt niet weet hoe ze wisten waar uw huis gelegen was. Ze weten alles over u en ze kunnen alles te weten komen. Deze verklaring weet absoluut niet te overtuigen.

Gegeven bovenstaande vaststellingen kan ook uw beweerde familiale relatie met de heer Ahmed Hussein Abdulle, chauffeur van de Somalische parlamentsvoorzitter, niet als geloofwaardig worden beschouwd. Uit bovenstaande verklaringen kan worden afgeleid dat de door u geopperde asielmotieven niet als aannemelijk kunnen worden beschouwd. **Op die manier ondermijnen de bovenstaande vaststellingen uw verklaringen over uw vermeende familiale relatie met Ahmed Hussein Abdulle. Zoals hierboven reeds vastgesteld, wist u evenmin te verklaren hoe Al-Shabaab te weten kwam dat uw oom de chauffeur was van de parlamentsvoorzitter en dat u de neef was van deze chauffeur, hetgeen verder afbreuk doet aan deze geloofwaardigheid.** Bovendien zijn er nog andere redenen om deze relatie als onaannemelijk te beschouwen. Zo antwoordde u steeds zeer vaag en ontwijkend op de vragen die u over uw vermeende oom werden gesteld. Met betrekking tot de woonplaats van uw oom, werd u vier maal de vraag gesteld waar hij precies woonde, maar u was steeds zeer onduidelijk hierover (gehoorverslag CGVS, p.19-20). Enkel wanneer u werd gewezen op uw onduidelijkheid over uw ooms woonplaats, en gesteld dat het belangrijk is voor uw relaas om hier duidelijkheid over te verschaffen, gaf u vaagweg aan dat hij in [het district] Boondheere woonde, niet ver van de werkplaats van de parlamentsvoorzitter (gehoorverslag CGVS, p.19-20). Met betrekking tot de job van uw oom als chauffeur, en de manier waarop hij de job heeft verkregen, antwoordde u even vaag en ontwijkend. U stelde dat de vrouw van de parlamentsvoorzitter en uw oom lid zijn van dezelfde clan (gehoorverslag CGVS, p.20). Geconfronteerd met het feit dat velen van de clan Abgal zijn, en gevraagd om welke redenen specifiek uw oom de job kreeg aangeboden, antwoordde u –ontzettend vaag- dat in Somalië clans enorm werken, en dat hij [uw oom] tegen u gezegd had dat de vrouw van de parlamentsvoorzitter het voor hem had geregeld. Er werden u nóg drie vragen gesteld omtrent de clan van uw oom en die van de vrouw van de parlamentsvoorzitter. Slechts wanneer u er opnieuw op gewezen werd dat u opnieuw niet duidelijk was, stelde u dat niet uw oom maar de vrouw van uw oom dezelfde clan had als de vrouw van de parlamentsvoorzitter. **Er dient opgemerkt dat u steeds zeer ontwijkend en weinig verhelderend antwoordde wanneer u werd gevraagd naar elementaire kennis over het leven van uw oom – zoals zijn woonplaats en clan. Bijgevolg doen deze verklaringen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende familiale relatie met de heer Ahmed Hussein Abdulle.**

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, neergelegde documenten weten bovenstaande vaststellingen niet te wijzigen. Wat betreft het door u neergelegde bewijs van aanstelling van uw oom Ahmed Hussein Abdulle als chauffeur van de parlamentsvoorzitter, zijn arbeidskaart en de enveloppe waarmee deze uit Somalië werd opgestuurd, dienen volgende vaststellingen gedaan: ten eerste dient opgemerkt dat deze documenten geenszins een bewijs vormen voor de door u geopperde familiale relatie met deze persoon. Voorts dient, meer algemeen, opgemerkt dat - zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie - corruptie in het Somalisch staatsapparaat algemeen en endemisch is. Deze vaststelling maakt het nagenoeg onmogelijk de authenticiteit van Somalische documenten na te gaan. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is, kan het CGVS geenszins geloof hechten aan uw verklaringen omtrent dit document, en de door u voorgehouden authenticiteit ervan. De door u neergelegde geboorteakte en huwelijksakte, weten bovenstaande vaststellingen evenmin te wijzigen. Wat betreft de door u neergelegde kopie van uw geboorteakte en huwelijksakte, alsook de 'discharge card' vanwege het ziekenhuis Keysaney, dienen volgende vaststellingen gedaan. Zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, dat er – wat betreft de opmaak van Somalische identiteitsdocumenten – geen archieven bestaan, en derhalve geen referentiemateriaal voor het opstellen van (identiteits-)documenten. Zowel autoriteiten in Somalië als buiten Somalië, moeten zich baseren op de verklaringen van de aanvragers.

Voorts dient opnieuw herinnerd aan de hierboven reeds vermelde corruptie die aanwezig is in het Somalisch staatsapparaat, op algemene en endemische schaal. Deze vaststellingen maken het

nagenoeg onmogelijk de authenticiteit van Somalische documenten na te gaan. Aangezien uw relaas over het geheel genomen niet geloofwaardig is, kan het CGVS geenszins geloof hechten aan uw verklaringen omtrent deze documenten, en de door u voorgehouden authenticiteit ervan. Wat betreft de documenten vanwege de Griekse overheid die u neerlegde, dient vastgesteld dat deze enkel de door u beweerde aankomst en aanwezigheid te Griekenland ondersteunen, hetgeen in deze niet in twijfel wordt getrokken.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden geviséerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of -instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit

de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijnvechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamitische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie WTC II, Koning Albert II-laan 26 A, 1000 BRUSSEL T 02 205 51 11 F 02 205 51 15 www.cgvs.be 6 zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinestations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Verzoekende partij voegt bij een aanvullende nota met nieuwe elementen de geboorteaktes van zijn vader en oom en een aanvullende schriftelijke verklaring van S.M.A..

Verwerende partij voegt bij de aanvullende nota van 23 september 2016 een update van de veiligheidssituatie in de Somalische hoofdstad Mogadishu van 6 september 2016.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van *"art. 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, i.h.b. de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel; Schending van artn. 3 en 5 EVRM; Schending van de artn. 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980; Schending van de artn. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de motivering van administratieve beslissingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel"*.

2.2. Verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal zich op veronderstellingen steunde en *"niet op feiten die vaststaan, enkel op basis van het zgn. "ongeloofwaardig zijn". Dit kan geenszins de bedoeling zijn; hiermee wordt ingegaan tegen het beginsel van de rechtszekerheid en de motiveringsplicht"*.

2.3. Hij vervolgt: *"Verweerster houdt geen rekening met de verschillende sociale, culturele, etnische en economische achtergrond van verzoeker, doch tracht zich bewijs te verschaffen van de verwarringen en misvattingen, die hierdoor ontstaan. Feit dat de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor 'samengevat' werden overgenomen en niet woordelijk werden opgetekend, verklaart ook deels de zgn. tegenstrijdigheden of incoherenties in de verklaringen van verzoeker. Deze samenvatting begint zelfs in eerste instantie bij de tolk, die de onderzoeker op zijn beurt verder nog eens heeft 'gesynthetiseerd'. Feit dat verweerster en Dienst Vreemdelingenzaken geen beroep doen op beëdigde (professionele!) tolken, werkt verwarringen en tegenstrijdigheden nog meer in de hand"*.

2.4. Verzoekende partij benadrukt dat de Raad van State bij arrest 103.860 dd. 21.02.2002 geoordeeld heeft dat de tegenstrijdigheden en incoherenties die door de bevoegde autoriteit worden aangehaald dermate belangrijk dienen te zijn dat zij niet op een redelijke manier kunnen worden uitgelegd en dat zij de zekerheid rechtvaardigen dat de asielzoeker de hoedanigheid van vluchteling niet heeft, *quod certe non in casu*. Ook UNHCR in *"Note on Burden and standard of proof in refugee Claims dd. 16.12.1998"* wijst op de mogelijke traumatische ervaringen die een asielzoeker beletten vrijuit te spreken.

"Aan de hand van irrelevante gegevens komt verweerster evenwel ten onrechte tot de conclusie dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus.

Verzoeker heeft inderdaad pas na het tweede 'bezoek' van de Al-Shabaab leden zijn oom verwittigd om reden dat hij toen pas volstrekt overtuigd was dat de bezoekers inderdaad leden van de Al-Shabaab waren en dat deze mensen het serieus bedoelden.

De eerste reactie van de oom op de dreiging is evenmin moeilijk te geloven, zoals verweerster ten onrechte stelt. Het leven van een politicus in Somalië verkeert te allen tijde in gevaar wegens de politieke chaos, die er al decennialang heerst. Als chauffeur van een parlamentslid kent de oom uiteraard deze risico's en is hij hierop voorbereid.

De Somalische autoriteiten zijn corrupt en niet transparant. Het vertrouwen is ver zoek. Dat men in een dergelijke klimaat geen hulp zoekt van de autoriteiten, dient uiteraard niet te verbazen.

Terreurorganisaties als Al-Shabaab houden stand omwille van de angst en terreur die zij zaaien bij het volk. Dat men niet ongestraft geen gevolg kan geven aan de verzoeken/bevelen van de Al-Shabaab is een vaststaand feit in Somalië. Verweerster gaat hier ten onrechte aan voorbij.

Uiteraard zullen de bewoners van het onderduikadres geweten hebben dat verzoeker diende onder te duiken, doch de redenen hiertoe werd hen niet meegedeeld voor hun eigen veiligheid.

De echtgenote van de oom is van dezelfde clan als het parlamentslid, reden waarom de oom als chauffeur is kunnen beginnen.

Feit dat verzoeker niet weet hoe de leden van Al-Shabaab hebben kunnen achterhalen dat hij de neef is van de chauffeur van het parlamentslid, kan hem uiteraard bezwaarlijk worden verweten.

Kortom staat het vast dat verzoeker als neef van de chauffeur van het parlamentslid verzocht om zijn medewerking te verlenen om een aanslag te plegen op deze laatste. Ter staving hiervan brengt verzoeker afdoende bewijzen bij !"

Ten slotte stelt verzoeker: *"Het dient benadrukt dat verzoeker geenszins kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker blijft bij zijn verklaringen. Hij verklaart formeel dat zijn leven manifest in gevaar is in Somalië wegens het problematiek met de terreurgroep Al-Shabaab. Verweerster, hoewel in kennis van deze feiten, houdt hiermee geenszins rekening wanneer zij verzoeker een weigering toekent van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.*

Voormelde uiteenzetting geeft aan dat verzoeker een behandeling riskeert in de zin van artikel 3 EVRM, en dat hij minstens een begin van bewijs heeft aangebracht dat voormeld risico onderbouwt. Het Hof stelt immers dienaangaande dat "Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it" (EHRM., NA/THE UNITED KINGDOM, arrest dd. 17 juli 2008, § 111)."

Zij besluit: "Het is duidelijk dat de bestreden beslissing de artikelen 3 en 5 EVRM schendt. Verzoeker is dan ook van mening dat hem wel degelijk de vluchtelingenstatus toegekend dient te worden, of dat hem minstens de subsidiaire bescherming geboden dient te worden."

Beoordeling

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt

verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.8. Verzoekende partij steunt zijn vertrek uit Somalië op de problemen die hij in het Karaan, Mogadishu had met de Al Shabaab. Verzoeker stelt dat Al Shabaab hem verplichtte explosieven in de auto van uw oom te plaatsen. Hij weigerde. Zijn moeder werd doodgeschoten en verzoeker vertrok naar het buitenland.

2.9. Waar verzoekende partij meent dat de commissaris-generaal zich op veronderstellingen steunde en niet op feiten die vaststaan dan kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker geen harde bewijzen neerlegt om zijn vervolging te bewijzen. De commissaris-generaal kan dan ook niet anders dan verzoeker horen zodat verzoeker de kans krijgt om met overtuigende verklaringen zijn vluchtrelaas aan te tonen. Dit is *in casu* ook gebeurd en verzoekende partij werd grondig ondervraagd.

2.10. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de commissaris-generaal bij het onderzoek van een asielaanvraag beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om zijn profiel en hierop gesteunde vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en met het specifieke profiel van de asielzoeker. De bewijslast ligt in de eerste plaats bij de asielzoeker (RvS 3 september 2004, nr. 134.545). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

2.11. Wat betreft de vertolking kan de Raad vaststellen dat verzoeker bij de aanvang van het CGVS-verhoor *“de rol van de tolk, de advocaat en uzelf en het verloop van het gehoor werden uitgelegd”, “de vraag aan betrokkene of hij/zij de tolk begrijpt werd gesteld en er werd verduidelijkt dat eventuele problemen (betreffende de tolk of andere) gemeld moeten worden”* en *“de gekozen woonplaats werd geverifieerd”* (gehoorverslag p. 1). Verder heeft verzoeker toegelicht dat hij kort diende te zijn op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat hij niet heeft kunnen vertellen waar en wanneer zijn moeder is overleden ((CGVS-verhoor p. 3). Nergens kan blijken dat verzoeker problemen had met de tolk.

2.12. Uit het CGVS-verhoor blijkt ook dat verzoeker geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van het CGVS-verhoor, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar, de tolk en hemzelf. Integendeel op de vraag *“Heeft u de tolk goed begrepen?”* antwoordt verzoeker *“Ja, gelukkig wel.”* De opmerkingen in het verzoekschrift aangaande de tolk gaan dan ook in tegen de verklaringen van verzoeker. Bovendien licht het verzoekschrift nergens toe welke gegevens niet konden vermeld worden of waar verzoeker bijkomende verklaringen had willen afleggen.

2.13. Verzoeker kan menen dat geen rekening gehouden werd met *“de verschillende sociale, culturele, etnische en economische achtergrond van verzoeker”* doch verzoeker licht niet toe wat hieronder moet worden verstaan, noch welke verschillen op welke wijze hem nadelig waren of kunnen geweest zijn.

2.14. Verzoeker werd grondig ondervraagd doch de bestreden beslissing is in hoofdzaak gesteund op ongerijmdheden, op leemtes in verzoekers verklaringen niettegenstaande meerdere keren gevraagd werd preciezer te zijn en verzoeker om bijkomende toelichtingen werd verzocht.

In tegenstelling tot wat het verzoekschrift steunt de bestreden beslissing niet zozeer op tegenstrijdigheden maar op onvolledige beweringen over feiten die verzoeker zelf aanbracht maar niet grondig kon toelichten wanneer doorgevraagd werd. Verzoeker wist niet waarom Al-Shabaab hem zou verzoeken explosieven te plaatsen, hoe zijn oom een baan vond bij de Somalische parlementsvoorzitter,

waarom hij zijn oom niet meteen aansprak over Al-Shabaab en wat zijn oom al dan niet met deze informatie deed. Hij kon evenmin minimale gegevens aanbrengen over zijn onderduikadres en zijn familieband met de oom en de redenen waarom hij geen contact nam met de politie. Verzoeker kon dan ook geenszins aantonen dat zijn verklaringen op enige waarachtigheid steunen. Indien verzoeker thans *post factum* beweert *“Terreurorganisaties als Al-Shabaab houden stand omwille van de angst en terreur die zij zaaien bij het volk. Dat men niet ongestraft geen gevolg kan geven aan de verzoeken/bevelen van de Al-Shabaab is een vaststaand feit in Somalië”* dan kan nog minder aangenomen worden dat verzoeker pas *“na het tweede ‘bezoek’ van de Al-Shabaab leden zijn oom verwittigd om reden dat hij toen pas volstrekt overtuigd was dat de bezoekers inderdaad leden van de Al-Shabaab waren en dat deze mensen het serieus bedoelden”*.

2.15. De CGVS kon hieruit enkel afleiden dat verzoeker niet bekend is met de gevolgen van bedreigingen van Al-Shabaab wat niet aannemelijk is voor een persoon die beweert te komen uit Mogadishu. Voorts is helemaal onaanvaardbaar dat verzoekers oom hem zou gezegd hebben dat hij de Al-Shabaab opdracht, om explosieven te leggen in de auto, gewoon naast zich neer moest leggen en gewoon niets moest doen. Gezien de Al-Shabaab duidelijk hooggeplaatste politici viseert, komt dit voor als bijzonder nalatig en zelfs gevaarlijke voor de oom en het parlementslid. Verzoekers verklaringen zijn dan ook geheel vreemd aan de waakzaamheid ten opzichte van Al-Shabaab in Mogadishu. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas nu verzoeker geen enkel aspect van zijn asielrelaas nuttig kon toelichten of aannemelijk maken dat deze waarachtig zijn.

2.16. In het verzoekschrift wordt verwezen naar theoretische beschouwingen van UNHCR inzake traumatische ervaringen, doch er ligt geen element voor die erop kan wijzen dat verzoeker tijdens het gehoor gehinderd was in zijn verklaringen om psychologische redenen.

2.17. Verzoeker benadrukt nog de bewijzen die hij neerlegt als nieuwe elementen. Ter terechtzitting stelt verwerende partij dat geen originele documenten worden voorgelegd. Verwerende partij wijst ter terechtzitting nog terecht op de betrekkelijke bewijswaarde van de Somalische documenten en het gemak waarmee allerhande documenten kunnen worden gekocht. De Raad meent dan ook dat de beoordeling van Somalische identiteitsdocumenten met passende voorzichtigheid dient te gebeuren.

2.18. Vooreerst dient te worden benadrukt dat documenten zijn slechts een element in de beraadslaging zijn en dienen om enige bewijswaarde te hebben hoe dan ook te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat *in casu* niet het geval is. Wat ook hier niet het geval is temeer verzoekers identiteit niet vaststaat. *In casu* is dit niet aannemelijk aangezien verzoeker niet vervolgd wordt door de Somalische overheid en hij beweert een oom te hebben die voor de overheid werkt en dus bekend moet zijn met de mogelijkheid om nu wel identiteitsdocumenten te verkrijgen.

2.19. Aangaande de nieuwe documenten kan worden opgemerkt dat de geboorteaktes van verzoekers vader en oom uitgereikt werden in 1989. Echter dat het lokale bestuur in Somalië toen al beschikte over computers is niet aannemelijk, minstens wordt dit niet aangetoond en ter terechtzitting wordt evenmin ingegaan op deze terechte bemerking van verwerende partij. Bovendien missen de geboorteaktes familiegegevens die in 1989 nog wel voorhanden waren. De Raad merkt nog op dat vanaf 1991 de oorlog alle gebouwen verwoestte, de mensen zijn gevlucht en geen overheid laat staan administratie nog overeind stond (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Echter op de documenten die verzoeker bij het CGVS (een geboorteakte van 2005) en voor de Raad voorlegt kan blijken dat zowel het hoofd van de dienst waar de documenten werden uitgereikt als de burgemeester dezelfde waren in 1989, 2005. Aldus zou deze administratie en politieke leider standgehouden hebben in de burgeroorlog, wat geheel onaannemelijk is. Verzoeker licht niet toe hoe of waar in 2005 nog een overheidsgebouw of een ambtenaar te vinden was in Somalië die een dergelijk document kon uitreiken, laat staan op computer. Het volstaat immers niet louter documenten neer te leggen maar het nut ervan moet worden aangetoond en er moet worden aannemelijk gemaakt dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn. De neergelegde stukken zijn echter manifest bedrieglijk. De Raad neemt de overige conclusies van de commissaris-generaal inzake zijn asielrelaas en documenten tot de zijne.

2.20. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.21. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.22. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, nog aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoekende partij. Integendeel de persoonlijke problemen zoals hoger uiteengezet zijn niet geloofwaardig noch aannemelijk en kunnen dan ook niet leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dit niettegenstaande verzoekers om beweerdelijk, doch niet aangetoond, werkzaam was bij een parlamentslid.

2.23. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Verzoeker voert geen enkel elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en beperkt zich tot de zin *“in subsidiaire orde verzoekt verzoekers de subsidiaire bescherming toe te kennen”*.

2.24. De Raad kan vaststellen dat de commissaris-generaal bij zijn analyse steunt op de bij het administratief dossier gevoegde landeninformatie *“UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia”* van januari 2014 en *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia”* van juni 2014, en de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016 alsook de update gevoegd bij de verweernota *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 26 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu). Er kan immers vastgesteld worden dat *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken”*.

2.25. De Raad kan uit deze informatie wel vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn.

Volgens Landinfo wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.26. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal

burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al-Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.27. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd. Zo ook stelt de Raad van State, Nederland reeds in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2 *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen"*.

2.28. Hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, nog aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, dient evenwel besloten te worden dat dit niet het geval is voor verzoekende partij. Integendeel de persoonlijke problemen zoals hoger uiteengezet zijn niet geloofwaardig noch aannemelijk en kunnen dan ook niet leiden tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dit niettegenstaande verzoekers oom werkte voor een parlements lid.

2.29. Zoals hoger gesteld betwist verzoeker de bevindingen van de commissaris-generaal niet waarin wordt gesteld dat de actuele situatie in Mogadishu niet beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook de Raad meent dat verzoeker geen nood aantoonde aan bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.30. Er wordt geen gegronnd middel aangevoerd.

2.31. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.32. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK